

Hồi Thứ Mười Bốn

KỶ NHÂN DỊ THÚ

Con quái vật xuất hiện rồi lại kêu “cộp cộp” hai tiếng, và bò ngay tới cạnh con trăn kia. Con trăn từ từ chìa cái đầu ra. Tiểu Hồng thấy thế không sao nhịn được liền hỏi Sở Sở:

– Cô nương, con quái vật kia định làm gì thế? Chả lẽ nó đói bụng muốn xơi con trăn vậy đen kia chẳng?

Nguyệt Tiểu Hồng một cái, Sở Sở giả bộ hờn giận đáp:

– Cô nương có phải là con quái vật kia đâu mà Hồng nhi lại hỏi như thế? Cô nương làm sao biết được nó muốn làm gì? Con trăn to như thế kia, thì dù nó có đói đến đâu cũng chưa chắc đã nuốt nổi.

Tiểu Hồng nghe nói cũng phải tức cười. Lúc ấy dưới sơn cốc lại có chuyện kỳ lạ xuất hiện. Thì ra con quái vật đã nhẹ nhàng nhảy lên trên đầu con trăn. Con trăn liền vươn cổ lên cao hơn trượng, thế là nó vừa đứng ngang với con hổ đang đứng trên tảng đá cao cách nó chừng hơn hai trượng.

Tiểu Hồng kêu “Ồi chà” một câu khẽ nói:

– Thật là lần đầu tiên con mới được trông thấy con quái vật này dùng con trăn để cưỡi như người ta cưỡi ngựa vậy.

Sở Sở đáp:

– Vũ trụ bao la như vậy, chuyện kỳ lạ như thế nào mà chả có. Nhưng cô nương nhận thấy con hổ hình như trấn tĩnh một cách quá đáng.

– Cô nương nói như vậy, chả lẽ con hắc hổ lại có chút đạo hạnh chẳng?

Sở Sở gật đầu. Hình như con hắc hổ thấy đối phương mãi mãi vẫn chưa tấn công mình, không sao nhịn được liền gầm lên một tiếng như sấm động.

Tiếng gầm của con hổ không những làm cho những hòn núi ở quanh đó đều bị rung động mà còn có một luồng gió nổi lên theo.

Sở Sở với Tiểu Hồng thấy con hổ đã gầm tiếng để khiêu chiến, như vậy trận đấu của chúng chắc sẽ khai diễn ngay. Ngờ đâu, con quái vật với con trăn kia lại không thèm xía tới tiếng gầm và cử chỉ khiêu chiến của con hổ.

Tiểu Hồng thấy thế liền cau mày lại, nói tiếp:

– Vừa rồi, con hổ đen trấn tĩnh, bây giờ, lại đến lượt con quái vật trấn tĩnh. Như vậy trận đấu này bọn chúng chưa chắc đã xảy ra ngay.

Sở Sở mỉm cười, giơ tay ra hái một nắm lá thông, Tiểu Hồng thấy thế khẽ

cười và hỏi:

– Có phải cô nương muốn khêu ngọn lửa chiến tranh cho chúng đấy không?

Sở Sở gật đầu đáp:

– Cô nương không những khêu ngọn lửa chiến tranh cho chúng mà còn muốn giúp con hắc hổ ném mù con mắt duy nhất của con quái vật.

Tiểu Hồng hớn hở đỡ lời:

– Hay lắm, cô nương mau ra tay đi! Dù sao con hắc hổ cũng còn dễ thương hơn con quái vật nhiều.

Sở Sở vừa giơ tay định ném lá thông, thì dưới sơn cốc đã có sự biến hóa rồi.

Thì ra, khi con hổ gầm lên một tiếng để giương oai, con quái vật không thềm đếm xỉa tới, trái lại còn cúi đầu xuống, con mắt duy nhất của nó nhắm lim dim, hình như nó muốn ngủ một giấc vậy. Nhưng con hắc hổ vừa gầm xong, lông của nó đang dựng lên vừa cụp xuống, thì con quái vật đã kêu một tiếng như trẻ con thóc, khua động sáu chân một lượt, người nó đã phi lên trên không rồi.

Lúc này Sở Sở với Tiểu Hồng đã trông thấy rõ sáu cái chân rất ngắn của con quái vật đều có màng như chân vịt. Nhờ có những cái màng đó mà chân khua động rất nhanh, nên nó mới bay lượn được ở trên không và mới hay cử chỉ của nó vừa rồi là cố dụ địch đấy thôi.

Sở Sở tưởng con hắc hổ thế nào cũng sơ ý bị thiệt thòi cho nên nàng vận hết sức vào cánh tay ném luôn nắm lá thông ra nhanh như điện chớp.

Nắm lá thông trong tay nàng có tới mười tám mười chín cái lá, một nửa nhằm mắt duy nhất của con quái vật bay tới, còn một nửa thì bắn vào con trăn vẫn nằm yên ở dưới đất. Công lực của nàng ta lợi hại biết bao dù dùng hoa hay lá ném người cũng có thể đả thương được đối phương. Mười mấy cái lá thông ở trong tay nàng ném ra lúc này cũng có thể xuyên thủng được sắt đá.

Nàng ra tay vừa đúng và ý nghĩ lại thông minh hơn người, vì con mắt duy nhất của quái vật chính là yếu điểm nhất của con Lục Túc Mạnh Long (rồng mù sáu chân). Tuy nàng vừa ra tay một cái là thành công liền, nhưng nàng đã làm hỏng mắt công phu của một người khác.

Bỗng trong sơn cốc xuất hiện thêm hai người. Một bà cụ mặc áo trắng và một thiếu nữ mặc áo hồng tha thướt. Bà cụ ấy chính là Thôi Ngọc và đồ đệ Linh Hương tới núi Phục Ngưu để tìm linh dược.

Linh Hương cất giọng trong trẻo nói:

– Tài ba của tử tử tuy cao siêu thực, nhưng lần này tử tử đã giết chết con Lục Túc Mạnh Long, làm hỏng việc lớn của sư phụ tiểu muội đấy.

Thôi Ngọc hờn giận trách mắng:

– Hương nhi, sao con...

Sở Sở đã vội đỡ lời hỏi:

– Thôi lão tiên bối có bệnh gì, tại sao phải dùng tới đơn nguyên của con Lục Túc Mạnh Long để cứu chữa? Chẳng lẽ thuốc khác không thể cứu chữa khỏi được hay sao?

Thôi Ngọc gượng cười đáp:

– Việc này nói ra thì dài lắm. Vả lại, cũng do Linh Chi với Linh Sa mà nên. Cũng may, tuy đơn nguyên của con Mạnh Long bị hủy, nhưng tôi còn có thể sống thêm được trăm ngày. Chúng ta hãy tới chỗ thác nước ngồi nghỉ chân, và Lệnh Hồ cô nương hãy cho tôi nghe chuyện Linh Sa với Linh Chi bị nạn như thế nào trước.

Bà ta vừa nói vừa cùng mấy người đi tới chỗ dưới thác nước ở phía bên phải sườn núi. Con hắc hổ rất ngoan ngoãn đi theo cạnh bà ta.

Sở Sở biết Thôi Ngọc quá nhớ đồ đệ cưng, liền vâng lời đi tới cạnh thác nước, kiếm một tảng đá lớn, ngồi xuống, rồi kể chuyện Linh Chi với Linh Sa, một sống một chết, một hên một xui như thế nào cho bà ta hay.

Nghe xong, Thôi Ngọc mới biết rõ nguyên nhân, liền thở dài một tiếng, nhìn Sở Sở và nói tiếp:

– Nhân duyên và sự sống chết đều có số trời hết. Linh Sa đã được Quân Bình và Vô Sầu cứu cho thoát chết, nó lấy thân để đền ơn, đó là một cử chỉ rất đích đáng, việc gì mà nó phải hổ thẹn với ân hận như vậy? Nếu không có cô nương đi Thiên Tâm trang giải thích cho nó, thì nó vẫn cứ dấu tên tuổi như vậy mãi, và làm như mình đã chết rồi. Sự thật là không nên không phải.

Sở Sở vừa cười vừa đỡ lời:

– Khi tiểu bối rời khỏi Thiên Tâm trang, Thạch Quân Bình với Hứa Linh Sa đã chuẩn bị vào Trung Nguyên du lịch, và lên Hằng Sơn tham yết lão tiên bối trước.

Thôi Ngọc có vẻ rất an ủi, nói tiếp:

– Tôi phải quay về Hằng Sơn ngay, nhân lúc chưa chết, để được gặp mặt Linh Sa một lần chót.

Sở Sở nghe thấy Thôi Ngọc cứ nói thế nào cũng phải chết, liền cau mày lại hỏi:

– Sao lão tiên bối lại cứ luôn luôn nhắc nhở đến những lời xui xẻo ấy? Chẳng hay lão tiên bối bị bệnh gì thế?

Thôi Ngọc thở dài đáp:

– Vì mãi mãi không thấy tin tức của Linh Chi với Linh Sa, lão đem theo Linh Hương với con hắc hổ đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm tung tích của hai chị

em Linh Chi và Linh Sa.

Sở Sở vội nói tiếp:

– Chắc lão tiên bối đã gặp phải độc vật hãn thế hay là gặp phải kinh địch lợi hại nào phải không?

Thôi Ngọc vừa cười vừa đáp:

– Già đã gặp Đào Hoa Vũ Sĩ Hùng Sách, người của nhóm Thế Ngoại Bát Hung.

Sở Sở vội đỡ lời:

– Hùng Sách đã gặp tiểu bối ở miền Tây. Tuy công lực của y cũng khá cao siêu, nhưng y vẫn chưa phải là tay lợi hại thất của nhóm Thế Ngoại Bát Hung.

Thôi Ngọc mỉm cười đáp:

– Cô nương nhận xét rất đúng. Vì thái độ của Hùng Sách rất ngạo mạn, nên y đã chết dưới song chưởng của già này rồi.

Sở Sở mỉm cười nói tiếp:

– Hùng Sách là kẻ hung dâm bạo tàn, điều ngoa xảo hoạt, lão tiên bối giết y như vậy rất phải, và lão tiên bối làm như thế không khác gì đã làm phúc cho võ lâm.

Thôi Ngọc gật đầu, thở dài đáp:

– Khi đối địch đã đắc thắng rồi, điều tối kỵ là sự sơ xuất. Lần này chính già đã bị thiệt thòi vì vấn đề ấy. Sau này cô nương diệt kẻ cường bạo, phò chính nghĩa cho giang hồ, phải nên lấy già làm gương mới được.

Sở Sở thất kinh hỏi:

– Lão tiên bối sau khi đắc thắng đã sơ xuất như thế nào?

Thôi Ngọc bẽn lễn đáp:

– Hùng Sách đã bị già sử dụng nội gia cương chưởng và dùng tới mười một thành chân lực đánh trúng giữa ngực, nên y phun máu tươi ra như suối, ngã lặn ra đất, không sao cử động được. Già yên trí tâm mạch của y đã đứt và đã tắt thở rồi, nên mới sơ suất coi thường. Ngờ đâu, y chưa chết, lấy một nắm Đào Hoa Đoạt Hồn Sa với ba mũi Tý Ngọ Đào Hoa Tiễn ra tấn công lén già này.

Sở Sở cả cười đỡ lời:

– Nhóm Thế Ngoại Bát Hung, người nào cũng có mấy món tuyệt học độc đáo, cũng như Hùng Sách chẳng hạn. Y nhờ có Đoạt Hồn Sa với Đào Hoa Tiễn đã xưng hùng ở miền Tây Bắc. Lão tiên bối đã trúng phải...

Thôi Ngọc đáp:

– Già trúng phải bốn hạt Đoạt Hồn Sa với một mũi tên Đào Hoa.

Sở Sở kêu “Ồi chà” một câu và nói tiếp:

– Hai môn ám khí ấy đều tuyệt độc. Lão tiên bối bị bắn trúng hai thứ như vậy mà vẫn không việc gì, đủ thấy công lực của lão tiên bối thâm hậu như thế nào?

Thôi Ngọc gượng cười đáp:

– Lúc ấy già biết khó mà thoát chết. Nhưng cũng may, có đem theo nửa cây Hà Thủ Ô thành hình với một viên giải độc linh đơn của người bạn thân năm xưa tặng cho lấy uống luôn. Nhờ vậy, già mới miễn cưỡng sống thêm trăm ngày là thế.

Sở Sở biết Thôi Ngọc nói như vậy chắc cây Hà Thủ Ô thành hình với linh đơn mà bà ta đã uống đều không sao giải trừ được chất độc của hai môn ám khí đó nên nằng cau mày lại hỏi tiếp:

– Thế lão tiên bối có biết thứ thuốc nào có thể giải được chất độc của hai môn ám khí ấy không?

Thôi Ngọc thở dài đáp:

– Sau khi già bị thương, có cầu cứu một người bạn thân rất sở trường về y đạo, theo người bạn ấy chỉ điểm, thì chỉ có đơn nguyên của con Lục Túc Manh Long, mới có thể giải được chất độc của hai môn ám khí ấy thôi. Cho nên người đó mới cho già mượn cái lưới Linh Thù để đến đây bắt thử và xem số mạng của mình có hên hay không?

Nghe tới đây, Tiểu Hồng xen lời hỏi:

– Thưa cụ, con quái vật trông như con mối khổng lồ, tuy có sáu chân, nhưng tại sao gọi nó là con rồng mù (Manh Long) như thế?

Thôi Ngọc đáp:

– Con Mối vốn dĩ còn có một cái tên nữa là Bích Long (rồng trên vách), lại thêm con quái vật ấy trời sinh ra nó không có mắt, nên không thể trông thấy được mọi vật. Vì thế...

Tiểu Hồng ngạc nhiên đỡ lời hỏi tiếp:

– Sao lại trời sinh ra nó không có mắt? Nó chả có một mắt sáng ở trên trán là gì?

Linh Hương đỡ lời:

– Đó không phải là mắt của con Manh Long, mà là đơn nguyên của nó, có thể giải được bách độc, mà sư phụ của tôi đang muốn lấy được. Ngờ đâu lúc sắp thành công thì bị chủ nhân của chị dùng một nắm lá thông phá hủy mất.

Sở Sở nghe thấy Linh Hương nói như thế rất hổ thẹn, vội cúi đầu xuống. Không ngờ Tiểu Hồng lại nói với nàng rằng:

– Cô nương, theo sự nhận xét của Hồng nhi, thì đơn nguyên của con Manh Long tuy bị hủy, nhưng vết thương độc của cụ họ Thôi đây vẫn có cách giải trừ nổi.

Sở Sở ngạc nhiên hỏi:

– Hồng nhi, con có bao nhiêu tài ba mà dám nói quả quyết như vậy?

Tiểu Hồng nhìn Thôi Ngọc mỉm cười hỏi:

– Theo sự nhận xét của Hồng nhi, nguyên đơn do máu tạo thành, nay nguyên đơn bị lũng sẽ tan vào máu, nếu Thôi lão tiên bồi uống máu của con Manh Long, rồi cô nương vận công tiếp sức Thôi lão tiên bồi, có lẽ bệnh sẽ khỏi chứ không sao.

Sở Sở cả mừng:

– Người thông minh thực! Ta cứ y theo lời người làm thử xem, và trong thời gian Thôi lão tiên bồi dưỡng thương ta sẽ truyền thụ võ công cho Hương nhi.

Thôi Ngọc nghe nói vội đỡ lời:

– Cô nương bằng lòng truyền thụ võ công cho Hương nhi thì thực là hên cho nó lắm. Bây giờ đôi bên đã kết giao với nhau thân như vậy, cô nương khỏi cần giữ lễ phép một cách quá đáng như thế nữa.

Bốn người một thú đi tới hang động. Thôi Ngọc liền vào trong hang ngồi vận công điều tức. Sở Sở ngồi ở sau bà ta, để bàn tay phải vào lưng bà ta truyền “Thuần Dương Chân Hỏa” sang, vừa trừ chất độc hộ vừa giúp cho linh dược có công hiệu thêm.

o O o